

קב"ת

שבועון קבוצת יבנה

כ"א בתשרי תשפ"א - (9.10.20)

צילום – אליקים איטלי

שבת ושמחת תורה

צאת שבת/חג – 18:51

כניסת שבת/חג – 17:53

1425

מה ייחודו של יום שמיני עצרת? / זאב ספראי

בני המדינה בשבעת ימי המשתה. כיון שעברו שבעת ימי המשתה אמר לאוהבו: 'כבר יצאנו ידי חובותינו מכל בני המדינה. נגלגל אני ואתה במה שתמצא, בליטרא של בשר או ליטרא של דג או ירק'. כך הקדוש ברוך הוא אמר לישראל: 'כל קורבנות שהקרבתם בשבעת ימי החג, על אומות העולם הייתם מקריבים. אבל ביום השמיני נגלגל אני ואתם במה שאתם מוצאין בפר אחד ואיל אחד'."

סוכות הוא חג אוניברסלי, מתפללים על הגשם בשביל כל העולם. סוכות הוא חג 'רועש' - מביאים הרבה קורבנות, אוכלים בסוכות, נוטלים לולב, מקיפים את המזבח (הושענות שלנו), שמחת בית השואבה. בקיצור, חג מלא פעילות, מצריך הרבה כוחות. המלך בשדה ואנחנו איתו. לאחר שבעה ימים עמוסים חגים ורגשות, בא היום השמיני למפגש אינטימי בין האדם לאלוקיו.

עם זאת מודגשים במקורות מרכיבי השמחה. "והיית אך שמח, לרבות יום טוב אחרון". לפי ההלכה, צריך להיות שוק פירות גדול לפני החג, וערב החג שוחטים בהמות בשביל לספק בשר ראוי לכל הקהילה. מרכיבי שמחה ביתיים אלו הם בעלי חשיבות, ולחג זה אני ממליץ להקפיד בהם.

כיצד נחגוג אנו את השמחה האינטימית בין ה' לבנינו? כיצד נחגוג בבדידות? מזון טוב, מתנה לחג. אינני חסיד של שתיית משקאות חריפים, אך מי שנוהג כך - זה הזמן. השמחה היא לב העניין. **שיהיה חג שמח.**

שמחת תורה היא 'חג צעיר'. יום 'שמיני עצרת', היום שלאחר סוכות הוא חג כבר בתורה, אך ללא התוכן של שמחת תורה. החיבור בין שמיני עצרת לחג שמחת תורה נעשה לאחר נצחונה של תורת בבל על זו של ארץ ישראל. בארץ ישראל סיימו את קריאת התורה כל שלוש שנים ומחצה. לאחר שני סבבים, כל שנה שביעית סיימו את הקריאה בערך בתחילת השנה, ובסוכות ציינו זאת במעמד 'הקהל' (לאחר שנת השמיטה). בבבל סיימו את קריאת השנה במעגל שנתי המתחיל ונגמר בשמיני עצרת וכך נוצר חג שמחת תורה. הוא נולד אי שם במאה השלישית או הרביעית והתפשט בכלל ישראל (גם בארץ ישראל) במאות השמינית-תשיעית ואולי רק יותר מאוחר.

השנה אנו חוזרים אחורנית ביותר מ-1,000 שנה ונקיים את החג ללא הלבוש החגיגי-ציבורי של שמחת תורה. אני משער שלא יהיו ריקודים של ממש, נותר לנו רק לרקוד כל אחד עם בני ביתו ועם עצמו. אני מניח שנצליח למצוא קצת סממני שמחה, אולי כולם יעלו לתורה, אולי נצליח לשיר קצת, אבל זה לא אותו דבר (הדברים נכתבים עוד לפני סוכות).

מה ייחודו של יום שמיני עצרת? איזו דמות ייחודית לו בהיעדר המרכיב של שמחת תורה פומבית? המדרש שטרם הכיר את שמחת תורה מדגיש שהמיוחד הוא שאין בחג שום דבר מיוחד.

המדרש מתאר זאת הרבה יותר יפה ממני: "משל למלך שעשה סעודה שבעה ימים וזמן כל

לו"ז תפילות בשבת/חג שמחת תורה:

מניין הקשות (מערבי)

שחרית שבת/חג - 08:00

מנחה בשבת - 17:30

מניין מרכזי (עדו)

שחרית שבת/חג - 08:00

מנחה - 16:45

מניין צעירים (אחיעזר)

שחרית שבת/חג - 08:30

מניין צפוני (נחמיה)

שחרית שבת/חג - 08:00

מנחה בשבת - 17:15

שחרית בימות החול - 06:15

מניין צביקי

שחרית שבת/חג - 08:30

מנחה בשבת - 17:30

שחרית בחול המועד - 07:00

זמן הנחת תפילין בשבוע הבא החל מ-05:50 - הגבאים

...

מלך טוב למשפחת **ציפי ליברמן** לרגל הודעתה המשמחת של **ענבר** על כך שיש בכוונתה לבוא
בברית הנישואין עם בח"ל **ירדן**.

שיעור בשבת שמחת תורה בנושא:

מי כתב בסוף את התורה?

בשעה 17:00 בפרגולת חדר האוכל, בהקפדה על מרחקים ומסכות.

הרב אילעאי

בר המצוה של **רותם בית אריה** יתקיים בשבת בראשית.

בצאת החג

אנחנו מבקשים מכל הציבור שיחד עם פינוי הסוכות, יפנו מהדשאים

גם את החבלים, את האזיקים ואת חוטי הברזל.

את הסכך (דקלים) יש לרכז ליד פחי האשפה.

בע"ה, ביום שני, למחרת אסרו חג נחזור לכסח את הדשאים.

תודה רבה, חג שמח! **צוות הנוי**

שמחת בית השואבה / דינה ספראי

על הפעם הרביעית, בתשי"ג, אני משוחח עם **מייק נעמן**. הפעם, כך הוא מספר, ההופעה הייתה על בניין ישיבת כרם ביבנה. מייק זוכר את עצמו כילד בן 13 מופיע בהצגה "פעמי רגלים" שכתב **יצחק אשר** ז"ל. הוא גילם ילד שעולה לרגל לבית המקדש עם שיירת העולים לרגל. העולים הגיעו לשער נעול ותפקידו היה לומר: "ה-ש-ע-ר". לנוכח השער הנעול פצח **ברטי אקרט** ז"ל בקול הבריטון שלו בשיר "שאו שערים ראשיכם..." כך מספר מייק, וניכר שהפסקול יושב מאוד חזק בראשו. "הסבירו לנו, העולים לרגל, שלא פותחים לנו את השער כי היינו מגולי עזרא שהגיעו לארץ טמאים. ואז אנחנו חוזרים אבלים וחפויי ראש ושמעים את ההאשמה 'ידיכם מלאו דמים'. על הבימוי ניצח **צבי פרידלנדר**, מעמודי התווך של תיאטרון הבימה, והתפאורנית והמלבישה היתה **ג'ניה ברגר**, גם היא מה"בימה".

הפעם האחרונה שחגגו את שמחת בית השואבה חלה בשנת העשור של מדינת ישראל ונתמכה גם על ידי ועדת העשור של המדינה, כחלק מאירועי אותה שנה. מייק זוכר את בניית האמפיתיאטרון – באזור של ביה"ס התיכון. עיבדו את הקרקע באופן מדורג ושמו קרשים, כך שהמקום נראה היה כאמפיתיאטרון גדול ומרשים.

הייתי רק בת שבע כשחגגו בקיבוץ את שמחת בית השואבה, אבל זיכרון האירוע צרוב בי בחדות. המיקום. התחפושות. ההתרגשות. ובעיקר, תמונת אבי מחופש לדמות של אדם מהודר בעל זקן, הקורא בקול רם וברי"ש מתגלגלת במבטא איטלקי חזק: "עו-ררוו התעוררו, היום קצר והמלאכה מרובה לפנינו".

בחיפוש בארכיון אני מגלה שקדמו לאירוע הזה עוד שלוש הפקות קודמות. הראשונה בשנת תשי"י (1949) היתה מפגש של חברי הקבוצות הדרומיות וכלל כנס מקהלות ולהקות ריקודים מקומיות. השתתפו כ-1,000 איש. לאירוע בשנה שלאחר מכן באו פחות חברים מהקיבוץ הדתי ויותר מציבורים אחרים. למרות שמספר המשתתפים הכפיל את עצמו, הוחלט לכוון בפעם הבאה לציבור המקורב לנו.

בשנה השלישית (תשי"ב), האירוע היה בסדר גודל שונה. הוא התחלק לשניים. החל במפגש חברתי של חברי הקבוצות הדתיות והמשיך בעצרת ומופע. הוכנו אמפיתיאטרון רחב ידיים ומגרשי חנייה, והשתתפו כ-10,000 איש. אבל התוצאה לא השביעה רצון. שעמום, רמה נמוכה, תקלות ושיבושים. חברי הקיבוץ עצמם לא נהנו. כמעט כולם היו מגוייסים לתורנויות.

את המשימה בשיתוף עם התנועה ועם נציגי התנועה במוסדות השונים האירוע אמנם התקיים בקבוצת יבנה והופק כאן, אך המטרה הייתה גם לגבש את יישובי התנועה. מקהלות ושחקנים מהקיבוץ הדתי ומיישובי המועצה חברו יחדיו.

למה זה לא המשיך? לדבריו של מייק, אחת הסיבות שהאירוע לא הופק שוב היא שיישרו את השטח עבור מגרש כדורגל. נחום ברוכי, שחקר את הנושא וממנו שאבתי לא מעט מידע, מייחס משקל רב לחוסר היכולת ליצור שמחה אמיתית. מעיון במסמכים עולה שהשקעה בהפקה הייתה עצומה. הלוגיסטיקה הייתה מאוד מורכבת, ההגעה לחזרות בתנאים לא קלים, המאמץ הפרסומי והארגוני היה ענק, והקיבוץ היה כולו רתום למבצע. היו מספר אנשים "משוגעים לדבר", הייתה לא מעט ביקורת וזה לא קרה שוב. בינתיים. מרימה להנחתה!!

שוב הועלה המחזה, עם אותו במאי. מייק מילא תפקיד יותר בולט. הוא זוכר את הבמאי רודה בהם לעמוד נכון על הבמה. המיקרופונים היו תלויים בחוט על הבמה ולכן הם עבדו מאוד על דיבור בקול רם. הפעם ההצגה הוצגה פעמיים במהלך החג. היום הראשון נועד לקהל הרחב, ובו השתתפו כ-40,000 איש, והשני הוקדש למפגש בני נוער. זה היה אירוע בקנה מידה ארצי. התוצאות היו מרשימות, אך גם הפעם התלוותה תחושת החמצה. הארגון היה מרשים. השמחה, כבר אז לא הייתה החלק החזק שלנו.

השאיפה הייתה להפוך את שמחת בית השואבה למסורת של הקיבוץ הדתי. מהמסמכים עולה תודעה חזקה מאוד של שליחות תרבותית דתית. מתפקידו של הקיבוץ הדתי להשפיע על היצירה ולהיות גורם מעצב בישראליות המתחדשת. מעין תשובה ציונית דתית לפסטיבל המחולות בדליה. ואנו בקיבוץ יבנה לקחנו על עצמנו

תו חניה למכונית - סנדר
להגיגת שמחת בית השואבה בקבוצת יבנה
שתתקיים ביום המישי, ג' דחיה"ס, י"ח תשרי, 2.10.58
דרכי גישה: דרך כביש החוף.
לבאים מצפון שילוט החל ממרכז ראשליצ

מסלול: מספר **2**
פתיחת המגרש: בשעה 17.30
סגירת המגרש: בשעה 19.30

עליך להופיע במגרש החניה לכל המאוחר בשעה 19.30, כדי לאפשר התחלה מדוייקת של התגיגה.
המחיר - 1 ל"י

נשות הקבוצה

שמחות בתורה

החג הזה נחגוג אחרת את
שמחתנו בתורה

17:15 מנחה נשית

17:40 מדברות תורה

בדשא של "המניין המרכזי"

נתכנס לתפילת מנחה
נקרא, נעלה לתורה ונברך
נשים שונות מקהילתנו
המציינות אירועים מיוחדים.

לאחר מכן נדבר על החיבור
שלנו לפרשה מסוימת, פרק,
פסוק...

מחמנות להצטרף בכל שלב

*נשים המעוניינות לקבל "מי שברך",
לברך או לדבר -
ניתן לפנות ליסכה או לחמוטל

כביסת מדים - עוברים למתכונת חורף

החל משבת זאת, כ"א בתשרי, (9.10) כביסת מדים תתקיים במוצאי שבת ולא ביום שישי.

כביסת מדים תכובס מיד עם צאת השבת.

גיהוץ וחלוקה לתאים, שעה וחצי לאחר מכן.

תודה על שיתוף הפעולה - ענף הבגד - אושר קולמן.

שימור מפעל השימור(ים)

באחת האסיפות הקרובות ימשיכו בדיון האם לשמר או להרוס את המבנה ההיסטורי של מפעל השימורים הישן. המפעל מלווה את ההיסטוריה המשקית של קבוצת יבנה כמעט מראשיתה. מצורפים קטעי זכרונות של הבן הבכור של קבוצת יבנה, אברהם ימיני, חבר קיבוץ סעד, אחיו של ראובן. אביהם, ולטר (בנימין) ימיני, היה מייסד המפעל, מנהלו, טכנאי המזון, אחראי מו"פ (מחקר ופיתוח), מנהל הייצור ומשווק. בקיצור כמעט הכל.

שאל פועם קופסה כזו, לא יקנה לעולם משימורי יבנה. אבא אמר: "אבל כתוב על הקופסה במפורש - 75 גרם בשר". אמרתי: "אז תכתוב לפחות תפ"א עם בשר". אבא לא הסכים, אחרי כל המאמצים שהוא השקיע כדי לזכות במכרז של הצבא. ועוד סיפור. בשלב מסוים החליטו להיכנס לשימורי ירקות, ולהתחיל ברסק עגבניות שיקנו כשהיו עודפים. שוב אבא קנה ספרים, למד, קנו את המכונות והתחילו לייצר. יבנה התחרתה במפעל של גבעת ברנר. בשני המפעלים ייצרו רסק בקופסאות פח קטנות של 100 גרם. הם מכרו במחיר נמוך בהרבה מיבנה, ואת אבא זה הרג. הוא ידע את כל העלויות ואי אפשר היה לייצר במחיר שלהם. הוא ישב על זה לילות וימים ובסוף הפסיקו לייצר. כעבור שנה, כשאבא חיפש חביות למלפפונים, הוא ראה מודעה שגבעת ברנר מוכרים חביות. הוא נסע לשם ותוך שנייה הוא הבין הכל. אלה היו חביות של רסק עגבניות מיובא מרומניה. הכל בסדר, הוא אמר, אבל מי נתן להם מטבע זר, כשלמדינה לא היה דולר על הנשמה?...?

מובא ע"י דני הרץ – מרכז ועדת המורשת

בתחילת שנות המדינה היה מחסור גדול בשר, היה קיצוב, וכשהמפעל היה מקבל את ההקצבה, היו מחתימים את אבא על כל גרם, נועלים בבית הקירור, וחייל שומר על הדלת יומם ולילה, שני מנעולים - אחד שלו ואחד של אבא. היה צריך לחתום גם על כל גרם שיוצא. המטבח של יבנה נהנה משיירי המפעל, בעיקר עצמות. אבא סיפר שפעם כשיצא מארוחת הבוקר, שמע את אילזה שואלת את רחל פלק, המבשלת, איזה מרק עושים היום ורחל ענתה לה: "די וולטר קנוכך", בעברית: העצמות של ולטר. אבא סיפר שהוא לא אכל באותו יום ארוחת צהריים.

סיפור אחר יש לי מבסיס הטירונים במחנה 80. היינו מקבלים לעיתים גם מנות קרב, ובחבילה היתה קופסת שימורי יבנה ועליה כתוב בגדול: בשר עם תפוחי אדמה. בפנים היו שתי קוביות קטנות של בשר והרבה מים ותפ"א. כולם קיללו את היצרן, וכשיום אחד שמעו שהבן של היצרן נמצא איתם במחנה הם החליטו לעשות בו שפטים. החבריה שלנו שמרו עלי, וניצלתי. כשבאתי לחופשה ניסיתי לשכנע את אבא שיפסיק את הייצור, כי מי

משולחנם של יהודה ונח מזכירי הפנים

קורונה

פתרונות אישיים, כאשר זה מתאפשר; עבודה מהבית, משמרת שנייה אחר הצהריים או בערב ועוד. במאמץ משותף ובהידברות נצליח לעבור גם את התקופה הזאת בחברות ובשותפות.

ויכוח

עוז אניקסטור נכנס זמנית לתגבר את ענף הוידאו שחזר לפעול במרץ. זה נותן לנו זמן נוסף להתארגן לעתיד. הצורך בתקשורת בולט במיוחד בתקופת הקורונה ואנו מנסים לשפר ולקדם את התחום. למעשה חלק ניכר מפעילות התרבות והחוגים מועבר השבוע ללא נוכחית פיסית של קהל, מתוכם בלטו בשבוע זה ההופעה של **ג'קי לוי** וחבורתו (תודה **לרב אילעאי!**) ויום העיון המסורתי. נראה שמוטלת על כולנו, חברים בגיל השלישי, ענף הוידאו, צוות הגברה ותאורה, המשימה לשפר את היכולות שלנו בתחום. בינתיים ניעזר בכוחות מקצועיים מבחוץ הן להפעלה והן ללימוד.

חצרנות

ההצבעה על הפרטת החצרנות שנדחתה בגלל הסגר ומצב התחלואה ביבנה תתקיים החל מיום רביעי הקרוב. כזכור יש צורך בשני שליש מקולות המצביעים על מנת שההצעה תעבור. אם ההצעה תתקבל היא תחול מראשית אוקטובר. כמובן שבמקביל יחולק

ככל מדינת ישראל גם אנו בסגר במטרה להפחית את רמת התחלואה. בשבועות האחרונים מספר המאומתים ומבודדים היה גבוה, ולקראת סיום החג אנחנו חוזרים למצב בו אנו רוצים להיות – ללא מאומתים ועם מעט מאוד מבודדים. השיפור מאפשר לנו הקלות זהירות במהלך החיים הפנים קיבוצי אך מטיל במקביל את חובת הזהירות והאחריות כלפי מי שיוצא החוצה - לעבודה, או לכל צורך אחר, וכן מי שנאלץ לארח בביתו. זו הזדמנות להזכיר שהסגר אינו מאפשר יציאה שאיננה חיונית וכן לגבי הנכנסים לקיבוץ.

הסגר וחובת הבידוד העלו שאלות כיצד להגדיר את ההיעדרות מהעבודה במקרים מעין אלה. המזכירות ניסחה נוהל שחולק בתאי הדואר ועורר אצל חלק מהחברים שאלות וחששות. אנו מודעים לקשיים שתקופה מעין זו מטילה על כולנו, ומבינים שיש פער טבעי בין החברים השונים היכול לנבוע ממצב משפחתי, מקשיים אישיים ומשפחתיים, מאופי העבודה ועוד. אכן, קשה לנסח דף שיתאים לכולם. מנגד, עלינו לשמור על ענפי המשק ולהפעילם כסדרם, וכן לשמור על החברים שעושים כל מאמץ להמשיך ולהפעילם כראוי, לפעמים עם מחיר אישי ומשפחתי. מש"א ומזכירי הפנים ביחד עם צח"י רווחה יטפלו בשאלות המשפחתיות והאישיות אך במקביל ניתן גם להציע

בסעיף השני תובאנה לדיון מספר השתלמויות נוספות לשנה"ל תשפ"א, והסעיף השלישי יוקדש לדירה לזוג בבית סביון ואופן הקצאת הדירה לחברים שזקוקים לה.

אנו מאחלים לכולכם חג שמח, ושנה של בריאות, חברות ושלו

התקציב המתאים לרבעון האחרון של שנת 2020, על פי המתווה שהוצע.

מועצה

חברי המועצה יתכנסו ביום שלישי הקרוב לדיון בזום. על סדר היום אישור קבלה למועמדות למשפחות **רוני וניר יעקובי, טליה ואבי גולדנברג, תמר וכפיר דגני, מעיין ואוהד אפרתי**, והמלצה לקבלה לחברות למשפחות **מעיין ושלומי זלקינד, וורד ומושיק גרוס**.

ועדת המתאר דנה ואישרה את בקשתו של **נדב עמיר** להעתיק את הבוסתן שליד ביתו, האמור להיעקר עקב הבנייה החדשה, אל הדשא ממערב לביתו, לצד המיגונית.

עדו עפרוני

הציבור מוזמן להרצאה בזום של העיתונאי, איש רדיו וטלוויזיה:

עמית סגל
"פוליטיקה בעידן הקורונה"

ביום שלישי, כ"ה בתשרי, (13.10.20) בשעה 20:30.

קישור ישלח בסמוך למועד ההרצאה.

"אנחנו נבנה לנו בית קטן עם חצר וגדר ועם שער לגן"

הריסות במזרח

באתר המזרחי מתקדמים בהכשרת השטח. בית גרוס, מסמלי הישוב הישן שהוקם בסוף שנות

ה-40, עומד להיהרס ואם נדייק, עד שייצא העיתון לאור זו כבר תהיה עובדה מוגמרת. בעיצומה של מלחמת השחרור פנה זוג קשישים, הזוג **גרוס**, לקבוצת יבנה בבקשה לבנות בית בקבוצה שאליו יעברו בערוב ימיהם ולאחר לכתם יעמוד הבית לרשות הקיבוץ, מסוג הבקשות שכיום, לא בטוח - או בטוח שלא - היתה מתקבלת, והיתה נדחית על הסף.

מר גרוס נפטר ב-1950, עשרה חודשים לאחר שעבר להתגורר בבית יחד עם אשתו, שגם היא נקראה לגנזי מרום כעבור שנה. מאז היו לבית שימושים שונים. פעם מרפאה, פעם מחסן נשק וכן - בית מגורים. לאחר מכן, במשך שנים רבות שכנה בתוכו ספריית הקריאה. עכשיו הוא נחלת העבר.

לאחר שיסיימו את עבודות הפיתוח והכשרת הקרקע, גם המתחם הזה יגודר ויתחילו בהטמנת התשתיות: מים, חשמל וביוב, בקרקע.

✓ ושוב, זהירות - אתרי הבנייה הם מחוץ לתחום. ועוד, **באזור המערבי**, בכביש העוקף בפינה הצפון מערבית, ישנו "שטח מת" שמגביל את שדה הראייה. בכדי להאט את התנועה, התקינו בעיקול הכביש במפרים. סעו בזהירות!!!

המלבה"ד - שמשון

רצינו לעדכן אתכם שבמהלך חוה"מ חלה התקדמות משמעותית בעבודת הבנייה. בקומותיים הכניס הקבלן צוות עבודה נוסף לעבודות השלד וכרגע עובדים, בו זמנית, שבעה צוותים.

בקומותיים בשכונה הצפונית, בחלק מהבתים סיימו לצקת את התקרה של הקומה הראשונה שהיא, איך לא, הרצפה של הקומה השנייה וכבר מתחילים "להרים קירות". בימים הקרובים ייגשו ליציקת הבטון. כבר לא צריך להיות בעלי דמיון מפותח כדי לראות כיצד ייראו הבתים מבחוץ בסיום הבנייה של הממ"דים. זה כבר כאן!

ומה קורה בשכונות החדשות, המערבית והמזרחית?

החברה העונה לשם המחייב "בונים אמריקה" זכתה במכרז לבניית השכונות. הקבלן המבצע הוא **ראמי אנבריה**. ואתם תחליטו אמריקה, כן או לא!?! מסביב לאתר הבנייה המערבי הוצבו חומות. לא מדובר בחומות של שתיקה. בתוך החומות העבודה מואצת ורועמת. התחילו בחפירת הקלונסאות ויציקת היסודות, **וניר גלס** מספר שכבר מכינים את תשתיות הרצפה של המבנים.

רק בריאות

MRKYAVNE@clalit.org.il

ימי ושעות הקבלה של ד"ר דריה שפובלוב במרפאה: יום ראשון 16:45-14:30

ימי שישי הקרובים במרפאה:

יום שישי ה- 09.10 – ליזט עד השעה 11:00

יום שישי ה- 16.10 – גלית

יום שישי ה- 23.10 – אורית

*תזכורת! - לבדיקות דם יש לתאם תור מראש מול המרפאה.

*תזכורת לטלפונים בשעת חירום: 4000 - אחות תורנית, 1221 – איחוד הצלה.

בריאות וזג שמח לכל קהילת קבוצת יבנה

התרמת דם! התרמת דם!

ביום חמישי הבא, כ"ז בתשרי (15.10) תתקיים אצלנו התרמת דם באולם האירועים מ-16:00 עד-21:00. התורמים מתבקשים להירשם מראש דרך הקישור שפורסם לחברים בקבוצת הוואטסאפ "ידיעות יבנה". מד"א זקוקים מאוד למנות הדם שלנו – אנא בואו ותרמו!! תודה מראש על ההיענות.

הודעה לבעלי הפסנתרים

ברגע שיהיה ניתן, יש בכוונתנו להביא מכוון פסנתרים, כפי שאנו עושים מדי תחילת שנה. הוא יכוון את הפסנתרים שברשות הכלל וכן פסנתרים פרטיים. לצורך התארגנות נבקש לדעת מי מעוניין בכיוון הפסנתר שבביתו. למען הסר ספק, התשלום על עבודת המכוון היא על חשבון החברים. ניתן לפנות לאחד מחברי הוועדה: יונה עפרוני, אושר קולמן, דנה ברוכי, עפרה גוטליב, יקיר ששון.

כל שנה / ניסן פרידמן

כל שנה מתחילה, בסימן שאלה
כתינוק המודד צעדיו.
כמו זריחה מתגלה, על כנרת כחלה
ופניה לשמי מערב.

כל שעה מתחילה בסימן שאלה,
כמו הלב הפועם לו קצובות.
כמו גבעול ירקרק שצומח בלאט
ופניו לפסגות הגבוהות.

זה נפלא ששנה מתחילה לה
בשיר וברוח טובה,
כל שנה מתחילה בסימן שאלה
ואנחנו נמצא לה תשובה.

כל שניה מתחילה בסימן שאלה
ולפני שתשיב היא תחמק.
כמו לטוף רוח גם, שעולה מאי שם
נגונה עוד נשמע מרחוק.

אז השיר - יצחק כרוכי

כתובת המערכת: bimkomon@gmail.com קבלת כתבות והודעות עד "רביעי בארבע".
הגיליון מומלץ לקריאה במהדורה הצבעונית, בקהילנט ובמיייל